

IN MEMORIAM

PROF. DR. SLAVKO PEČAR, MAG. FARM.
(1948–2026)

Marko Anderluh

Konec življenja doleti slehernika, smrti ne moremo ubežati. Redkim pa uspe, da živijo skozi svojo zapuščino še generacije ali doživijo nesmrtnost. To ni posledica nečimrnosti posameznika po vzoru Dorian Graya, pač pa refleksija tega, kako intenzivno se nas dotakne taisti posameznik in kako globoko poseže v našo poklicno in življenjsko pot. Redke osebe v nas sprožijo iskrico ali šume življenja tako, kot je to v Stvarjenju Adama z božanskim dotikom uprizoril Michelangelo. Prof. dr. Slavko Pečar je bil taka oseba. O njem bom pisal v prvi osebi ednine, saj si štejem v čast, da sva bila več kot le bežna sodelavca in da sem ga lahko naslavljal s »ti«. Pri Slavku je »ti« pomenil preskok v še večjo intimo, nad katero je bila le družina, na katero je bil tiho, a vseskozi vidno zelo ponosen. Za širšo družino pa smo se šteli ožji sodelavci na Katedri za farmacevtsko kemijo in celotni Fakulteti za farmacijo. Obe omenjeni družini je imel izjemno rad.

Slavko je bil rojen marca 1948 v Ljubljani. Pot ga je po opravljeni gimnaziji Bežigrad popeljala na študij farmacije na takratnem Odseku za farmacijo Fakultete za naravoslovje in tehnologijo (FNT) v Ljubljani, kjer je junija 1972 diplomiral. Leta 1973 se je zaposlil kot asistent za farmacevtsko kemijo na Odseku za farmacijo in od tedaj je bila njegova poklicna pot nerazdružljivo povezana s študijem farmacije in farmacevtsko stroko. Poleg pedagoške in raziskovalne odličnosti je bil Slavko odličen vodja. V kar treh obdobjih je bil član vodstva Odseka za farmacijo in kasneje Fakultete za farmacijo (FFA), najprej kot namestnik predstojnika v obdobju 1980–1982, nato 1982–1984 predstojnik Oddelka za farmacijo FNT, v obdobju 1995–1999 pa je postal prvi dekan novo nastale FFA. Ravno v tem obdobju sem prve korake proti farmacevtski stroki stopal tudi jaz in sem iz prve roke opazoval gradnjo južnega prizidka, ki je po vseh zapletih zagledal luč sveta predvsem in ravno zaradi Slavka. Danes si delovanja Fakultete za farmacijo brez prizidka praktično ne moremo zamisliti, prav tako pa tudi ne naporov, ki so iz odseka in oddelka peljali do ustanovitve samostojne fakultete, ki danes sodi med večje fakultete Univerze v Ljubljani. Ko je leta 2012 Slavku tedanji rektor Univerze v Ljubljani, prof. dr. Radovan Stanislav Pejovnik, podelil naziv zaslužni profesor Univerze v Ljubljani, je ta naziv dobil novo dimenzijo in dvignil letvico na novo raven, ki jo bo težko preseči.

Slavko je bil pronicljiv kot malokdo. Generacije študentov, med katere sodim tudi sam, so bile počaščene z njegovimi predavanji. Med študenti je vzbujal strahospoštovanje, a ne zaradi morebitnega naporenega karakterja ali nepotrebnih ostrine. Ravno nasprotno, bil je prijeten (so)govornik, s šarmantno blagohotnim in besedno bogatim iskrihim nastopom, s katerim je v občinstvu vzbujal razumevanje in radovednost. Strahospoštovanje je sledilo iz njegove izjemne znanstvene in strokovne podkovanosti, ki ji je redkokdo, če sploh, bil kos. Nehote je postavil mejo razumevanja tako visoko, da kaj drugega kot (straho)spoštovanje ni bilo mogoče. Kakor je Slavko omenil v knjigi Šumi življenja, predstavljajo radikalski procesi tisti del kemičnih procesov v celici, ki še ni dovolj prisoten v naši zavesti, čeprav postajajo ti procesi s staranjem vse izrazitejši in na koncu prevladajo. Medtem ko moderna medicina ubira pot razmišljanja od simptomov bolezni nazaj proti molekularnim dogajanjem, pa je Slavko razmišljal obratno. Ni iskal bližnjic, pač pa je dognanja o bioloških procesih iskal tam, kjer nastajajo. Malo mu je bilo mar, da je bil v tem početju rahlo osamljen in je ubiral drugačno pot. Morebiti se je ravno zato počutil domače v tem, za večino nerazumljenem okolju.

V zadnjih letih njegovo telo ni dohajalo njegovega bistrega duha. Kot bi vedel, da se bliža konec, se je poslavljal tako, da nam je vsem dal vedeti, kako ponosen je na svojo Katedro in Fakulteto. Z razlogom nas je imel za svoje. In mi smo vedeli, da smo njegovi.

Dragi Slavko, počivaj v zasluženem miru. Pogrešali bomo bistrost tvojega uma, pogrešali bomo tvoje modre nasvete v trenutkih, ko je težko videti in delati naprej. Pogrešali bomo tebe!